

Jambo nieuwsbrief lezers
2 aug. 05 Kenia

Habari? (Hoe gaat het in het Kiswahili)

Zoals wel of niet bekend doen we in Spirit of Faith Children's Centre (SOFCC) te Ruiru op heel kleine schaal iets aan hulpverlening in de omgeving van het weeshuis. Zo kwam b.v. David Kenyaju een aantal jaren geleden overdag gratis in het weeshuis voor scholing en eten en 's avonds keerde hij terug naar zijn grootmoeder. Nu is David ondertussen alweer een tijdje helemaal opgenomen in het weeshuis. Ook nu hebben we 1 meisje, Jane die gratis bij ons onderwijs volgt en 's avonds terug gaat naar een tante.

Vorig jaar repareerden vrijwilligers samen met Julius ergens een dak en tegenwoordig brengen we met grotere regelmaat voedselpakketten rond.

Ook afgelopen woensdag stond gepland voor het rondbrengen van voedselpakketten.

We hadden bezoek van medewerkers van Telfort.

Telfort kent u wellicht allemaal van de telefoon zaken. Wij kennen Telfort op een andere manier. De directeur van Telfort en zijn gezin zijn hier anderhalf jaar geleden geweest voor een combinatie van safari en weeshuis bezoek. Nadien hebben ze besloten om een aantal keren per jaar een bouwteam hier heen te sturen. Daardoor zijn de Telfort medewerkers in een totaal andere omgeving en doen totaal ander werk wat behoorlijk lichamelijk zwaar is, tevens leren ze elkaar als medewerkers kennen op een andere manier. Voor ons zijn het niet enkel gratis arbeidskrachten maar tevens doet Telfort een donatie om een bepaald project te bouwen. U begrijpt dat dit een geweldig constructie is voor ons. Tevens is het altijd erg gezellig met de Telfort medewerkers en iedereen kijkt ondertussen uit naar hun komst. De Telfort medewerkers zijn meegegaan deze dag met de "veld bezoeken"; dat wil zeggen dat we hulpgoederen uitdelen en ondertussen kijken hoe groot of hoe klein ergens de behoefte aan hulp is. Telfort heeft deze dag de voedselpakketten betaald en de Telfort medewerkers hadden veel kleding mee gebracht en dat is ook voor een deel naar dit doel gegaan. Ik geloof dat het heel goed is om bezoekers mee te nemen op dergelijke werkdagen. Het helpt mensen te zien dat de kinderen in het weeshuis niet zozeer zielig zijn maar juist zich gelukkig kunnen prijzen omdat ze gered zijn uit de ellende waar ze in zaten.

W e gingen op weg, door de regen waren de zandwegen slecht begaanbaar en op sommige stukken rende een werknemers van SOFCC op grote regenlaarzen voor de auto uit om te kijken of de weg verderop begaanbaar was. Ergens tussen groene heuvels en koffieplantages verschijnt ineens een lange vuilnisbult , 't stinkt er behoorlijk. Hier stoppen we en ergens verstopt vinden we een klein van leem gemaakt hutje. Twee hele jonge kinderen lopen de auto voorbij, amper kleding aan en op blote voeten dragen ze ieder een jerry- can met water op hun rug die ze ergens uit een rivier of zo hebben gehaald. Het blijken twee kinderen van de familie die we gaan bezoeken.

Bij het hutje gaan we naar binnen en vinden een hele zwakke zieke moeder, op haar schoot heeft ze een twee week oude baby en naast haar zitten de andere 5 kinderen. Kinderen die er niet goed uitzien. De voeten zijn helemaal aangevreten door beestjes, lichamen zitten van onder tot boven onder de schurft. De kinderen zijn vel over been en de botten zien er niet goed uit. De moeder is te zwak om me de baby aan te geven dus die bekijk ik even terwijl ze bij haar moeder op schoot ligt. De navel van de baby is wonderlijk genoeg schoon en goed afgebonden. De vrouw heeft tijdens haar zwangerschap , bevalling en daarna geen arts gezien, het kindje is dus in het hutje geboren.

De baby draagt geen luier of een vervangend iets als een doek, het kindje is niet gewassen. De zogenaamde luierslag tussen de beentjes en de billetjes is dan ook behoorlijk aanwezig, veelal tot bloedens toe met een laagje etter erop. Ook de armen , oksels en het buikje zitten onder de blaasjes of zijn helemaal schraal en rood.

De kinderen hebben een vader en die komt toevallig net thuis. Hij is vrolijk want hij heeft die dag ergens op het land kunnen werken. Iedere dag zoekt de man naar een baantje voor die dag en vaak lukt dat niet. De mensen eten van de vuilnisbult. De volle truck met afval van dagen oud word hier gedumpt en dat is hun maaltijd. Hygiëne bestaat hier niet, t krioelt hier van het ongedierte.

Ook een toekomst is hier niet, het is een hopeloze uitzichtloze situatie. Als Ngunyi (Manager SOFCC) vraagt hoe we kunnen helpen zegt de man: "Ik zou heel graag een operatie ondergaan waardoor ik niet meer kinderen kan verwekken".

Voor een Keniaanse man een bewonderenswaardige opmerking. Hij vervolgt:"Mijn vrouw is ziek , medicijnen tegen kinderen krijgen is niet goed voor haar".

Lief dat hij zo om zijn vrouw denkt. Ik kijk naar zijn voeten en nog eens naar die van het hele gezin en begrijp niet dat

die mensen daar nog op kunnen staan. De vrouw is al die tijd niet van haar plaats geweest , dat kan ze niet. Ze geeft de baby de borst, ze heeft niet genoeg melk. Het verbaast me dat deze vrouw de kracht heeft gehad haar baby op de wereld te zetten.

Als deze kinderen wees waren geweest waren ze per direct opgenomen in het weeshuis, maar uiteraard zijn kinderen altijd het beste af met hun eigen vader en moeder.

In de verte bij dezelfde vuilnisbult zien we een soortgelijk huisje.

We begrijpen dat de broer en zus van de man hier wonen en dat de zus een dochter heeft.

De zus kan niet alleen wonen omdat ze na de bevalling van haar dochter die nu ondertussen 9 jaar is problemen kreeg met haar handen en buik. Om deze reden woont de broer van haar bij hun. We gaan kijken.

De vrouw is een beetje terughoudend en Ngunyi legt haar uit waarom we gekomen zijn en vraagt of ik haar mag bekijken. Dat mag en zo verdwijnen de vrouw en ik in het hutje. Haar handen staan alsof ze een kopje vasthoudt en die kunnen geen andere kant meer uit. Haar navel is 8 cm breed en 20 cm lang en steekt recht vooruit. Schuin daaronder steekt een vergroeiing naar voren van minstens 30 cm lang met allerhande zijtakken eraan. Het lijkt een soort navelbreuk.

Haar gezicht is helemaal gezwollen. En dat door een bevalling die 9 jaar geleden plaatsvond. Daar heb ik moeite mee, als deze vrouw simpelweg af en toe een dokter had bezocht was dit niet gebeurd. Nu kan hopelijk een chirurg in dit stadium er nog wat aan doen.

Ze geeft me toestemming om een foto te maken en dat is gedaan een door een vrouwelijke medewerker van Telfort.

De vrouw lijkt erg oud en ik krijg een naar gevoel in buik als ik hoor dat ze pas 27 jaar is.

We vervolgen onze weg en bezoeken zo vele gezinnen, allemaal divers en allemaal hebben ze echt de hulp nodig van het voedselpakket en zijn ze heel erg blij!

Die avond komen de Telforters bij Fester en mij wat drinken. Voor hun was het een "eye opener" en emotioneel een zware dag. Ik vond het ook zwaar. Om hele andere redenen als hun, ik weet ondertussen wel hoe het kan zijn hier. Ik weet ook dat als deze mensen medicijnen krijgen en goede voeding en aanvulling in vitamines en goede hygiëne dat ze er binnen twee maanden heel anders bij kunnen zitten. Wat het voor mij zwaar maakt is de wetenschap dat deze kinderen geen wees zijn en daardoor niet onder SOFCC vallen. Ik weet niet hoelang moeder het volhoudt en over de baby kan ik beter zwijgen, hoelang houdt de vader dit bestaan nog vol? Kinderen zijn altijd het beste af bij de ouders. Ik weet dat een klopp op de deur bij de kinderbescherming genoeg is om deze kinderen bij hun ouders weg te halen, maar ik geloof dat dat erg fout is, deze ouders zijn gewoon heel erg arm maar wel heel lief en ze doen hun best. Het liefst zou ik deze hele familie gratis woonruimte aanbieden , incl. de zus met de navelbreuk en haar dochter.

Ik ben met mijn neus op feiten gedrukt deze week die ik allang wist maar steeds af kon houden en het zette me aan het denken. Als hulpverlenende organisatie zullen we alles op alles moeten zetten om preventief te werken, dus voorkomen dat kinderen een weeshuis nodig hebben.

De Telforters hadden zelf een inzameling gedaan alvorens ze naar Kenia vertrokken. Ik weet dat ze hebben overwogen de tv van de kinderen in het weeshuis te vervangen en de trampoline te repareren. Na deze dag dachten ze anders en ik ben zo vrij geweest hun te vragen of ze konden overwegen om hun geld te geven voor hulp van deze mensen.

Dat hebben ze gedaan.

Donderdag hebben we in het weeshuis gelijk actie ondernomen.

Van de ruim 400 Euro die gedoneerd werd hebben we twee stapelbedden en 1 twee persoonsbed gekocht. Matrassen, handdoeken , lepels kopjes etc.

Een werknemer vond tweekamers naast elkaar voor elk 5 Euro per kamer pal aan de andere kant van de weg tegenover ons huis. (2 minuten lopen van het huis van Fester en mij).

Ook diezelfde dag is Maina (De boer van het weeshuis) op de fiets naar de mensen gegaan om ze in te lichten en de vrouw van onze chauffeur Nanga is naar de mensen gegaan om ze klaar te maken, dwz een beetje wassen en de kleren aan die de Telforters hadden gebracht.

Vrijdag zijn Fester en ik met de chauffeur Nanga hen op gaan halen om naar het ziekenhuis te gaan. De moeder van de pasgeboren baby kan niet lopen en die hebben we gedragen.

In het ziekenhuis bleven we uren, vaccinaties voor de kinderen, onderzoeken voor vader en moeder , uiteindelijk verlieten we het ziekenhuis met een grote en kleine boodschappentas vol medicijnen.

We hadden besloten de vrouw met de navelbreuk en haar dochter later die dag te halen. Dit omdat de auto vol was maar ook omdat de vrouw met de navelbreuk naar een ander ziekenhuis in Nairobi moet en een operatie nodig heeft en dat geld hebben we vooralsnog toch niet.

Aangekomen bij hun nieuwe onderkomen was er blijdschap die ik niet kan verwoorden. De kindjes sprongen gelijk op hun nieuwe stapelbedjes, trokken hun nieuwe slippertjes aan die klaarstonden en maakten in het Kikuyu grapjes als

"laat me jou ons huis zien". De kamers zijn klein, in de ene passen precies twee stapelbedden en daarin slapen 6 kinderen en de mamma met de navelbreuk. In de andere kamer staat het twee persoonsbed en een kleine tafel en het oude wiegje van Miriam. Buiten is een kleine wc maar water is er niet.

Klein maar fijn, de man straalde en straalt nog , de zwakke vrouw ligt stralend op bed.

De kinderen van het weeshuis: Marion en Esther hebben de verzorging van de baby op zich genomen en gaan dagelijks minstens twee keer op bezoek om de baby te verzorgen, Dwz wassen, verschoneren, de wonden insmeren met zalf en als de zon schijnt de baby zonder kleren in de zon leggen om de wonden te laten drogen. Ook wassen ze de andere kinderen met speciaal spul om de beestjes in hun huid te laten verdwijnen. Daniel, een van de kinderen die net klaar is met de middelbare school en farmacie wil studeren gaat 4 keer daags naar het gezin om te zorgen dat iedereen de juiste medicatie krijgt. Andere kinderen brengen eten en thee.

Deze hele procedure koste tot vandaag 39.000 Kes, daarmee is de donatie van de Telforters zo goed als op. Iedereen hier incl. de kinderen van het weeshuis is blij met de gemaakt beslissing, en het is ook goed, dit is de beste manier om mensen te helpen.

Maar hoe gaan we dit nu verder het beste oppakken?

Mee eten met het weeshuis kan maar in totaal zijn het wel 9 extra mondjes die gevoed moeten worden als je de baby niet meerekent.(Op 82 kinderen in het weeshuis is dit best veel en zullen we de inkopen qua eten moeten vergroten.)

We hebben een dag wacht nodig voor het weeshuis en geven de man daarmee wat werk te doen. Voor nu gaat alles via het weeshuis en krijgt de man geen salaris.

Misschien vanaf volgende maand krijgt hij salaris , dan zijn de grootse medische kosten achter de rug.

Daarmee kan hij zelf eten kopen en kunnen zijn kinderen naar een regeringsschool in de omgeving.

Met deze constructie hebben we mensen iets heel bijzonders gegeven en dat is hoop!

Ze hebben een kans gekregen om op eigen benen te gaan staan. Iedere dag wanneer ze hun huis zien, in hun bed slapen en eten zullen ze zich realiseren dat God een goede God is en dat er hoop is, ook voor mensen van een vuilnisbelt.

De vrouw met de dikke buik hebben we meegenomen naar het ziekenhuis en we weten nu dat ze geholpen kan worden middels een operatie , dit gaat 1000 Euro kosten en dat hebben we nu niet dus dat stellen we uit tot we het op een dag wel hebben.

Hulp kan iemands leven echt totaal veranderen, hierboven beschreven is denk ik een goed voorbeeld.

Ik denk terug aan alle kinderen opgenomen en denk even aan Miriam met haar gespleten lip en gehemelte die hier kwam als vondeling, 4 maanden en twee en halve kilo.

Een uitgehongerde baby en medewerkers van het weeshuis maakten zich echt zorgen of ze het wel zou halen. Nu vandaag de dag is het een mollige peuter en is doormiddel van twee operaties het gehemelte en het lipje dicht.

Ik denk aan Evans , lang geleden schreef ik u een nieuwsbrief over weeskinderen die waren opgevoed door hun oudere broer Evans. Toen wij Evans voor het eerst zagen was hij geschat 16 jaar , al 2 jaar eerder overleed zijn moeder, zijn jongste zusje Mary was pas geboren, eerder al overleed de vader.

De kinderen Elizabeth (11 jaar) Stanley 1 en Stanley 2 en Mary (2 jaar) zijn opgenomen in het weeshuis .

Elizabeth die 11 was toen was nooit naar school geweest en begon haar schooltijd bij SOFCC in de kleuterklas.

Evans was te oud en had te veel ervaringen al opgedaan.

Dagelijks had hij immers de zorg gehad over zijn broers en zussen en had daardoor iedere dag noodzaak om plaatselijk werk te vinden.

Ergens aardappelen schillen , lassen , boodschappen dragen op de markt, Evans deed het allemaal in ruil voor een handje vol maïs.

Uiteraard woonden deze kinderen in de sloppenwijken maar nergens zag je zo'n netjes sloppenhuis als daar. Evans zorgde voor orde in huis en nam ook de opvoeding op zich.

Wij hadden allen veel respect en besloten Evans een baan te geven in het weeshuis.

Wij zijn nu in Malindi voor het tweede weeshuis project.

Evans en zijn vrouw en dochter van 1 jaar gingen mee.

Wij wilden dat graag, Evans is een onmisbare kracht geworden.

Gelukkig wilden hij en zijn vrouw ook heel graag mee, ze zijn gelukkig!

In Malindi zijn we een school aan het bouwen.

De eerste opleiding die we bieden is alfabetisering.

Evans zal ook daar een opleiding volgen zodat ook hij hopelijk over een tijdje kan lezen en schrijven.

Zo kan door een kleine steun in de rug iemands leven compleet veranderen.

Iemand krijgt weer hoop.

Up date Malindi.

Zoals ik al schreef zijn we ondertussen in Malindi aangekomen.

Woensdag 3 augustus is naar verwachting het weeshuis zover klaar dat we kinderen kunnen gaan opnemen. Dit houdt in dat we plaats hebben voor ongeveer 60 kinderen en in de toekomst willen we gaan uitbreiden waardoor we een dubbel aantal kunnen opnemen.

Er is een keuken, nog geen eetzaal maar dat komt allemaal wel goed.

Zorgen hebben we over stroom voorziening en we zijn druk aan het puzzelen over zonne-energie, een aggregaat of het lichtnet.

De grootste zorg hier is nog wel de hulpverlening, zoveel mensen hebben hulp nodig en er zijn teveel voorbeelden van kinderen die in hele arme en slechte condities leven en de moeders Aids hebben, we zullen dus een heel groot programma moeten gaan opzetten voor hulpverlening rondom Malindi. Wilt u financieel bijdragen aan dit programma kijkt u dan even op www.riafennema.nl De website is helemaal weer bij de tijd ook qua foto materiaal; kijk bij nieuws en dan doorklikken bij de kopjes die u wilt zien.

Ik wil graag alle sponsors bedanken die ons geholpen hebben om zover te komen met het Malindi weeshuis project als we nu zijn.

Los van bouwen hebben we andere dingen gedaan en ik wil voor ik afsluit nog een aantal dingen noemen.

Ik schreef u een tijdje geleden over Priscilla (28 maart) Priscilla had per ongeluk chemicaliën gedronken. Ze heeft medische onderzoek gehad, haar slokdarm werkt niet meer en zover we nu weten komt dat ook niet meer goed en zal ze dus de rest van haar leven vloeibaar voedsel moeten krijgen. Haar weerstand is slecht en krijgt daardoor aanvulling met vitamines en af en toe een kuur met antibiotica/ paracetamol.

Ook in de nieuwsbrief van 28 maart schreef ik u over de moeder met HIV die overleden is, de moeder die als een uitzondering in Kenia openlijk sprak over haar ziekte en daarmee Gladys' en mij zoveel waardevolle informatie gaf die we kunnen gebruiken om mensen te helpen.

Haar twee kinderen zijn onder onze vleugels door middel van het outreach programma. Haar jongste zoontje gaat naar de lagere school en haar dochter die met succes de lagere school af gerond heeft zit op de middelbare school nu weer. De grootste zorg van de moeder was: "Hoe moet het verder als ik er niet meer ben met mijn kinderen, mijn dochter zal uitgetrouwelijk worden, mijn zoon.???"

Als je gezinnen wilt bezoeken moet je vaak het centrum van een dorpje uit en ga je de zandwegen op. Soms zijn er ook geen wegen en maak je zelf een weg. Je hebt gewoon een auto nodig voor dergelijke bezoeken maar voor het weeshuis ook, boodschappen van de markt, naar de bank gaan een ziek kind en zo veel meer.

We hebben een auto kunnen kopen onlangs. Alle algemene sponsor bedankt voor alle hulp, hetzij groot of klein, met zijn allen zijn we zover gekomen als we nu zijn!

Hieronder weer een overzicht zoals afgesproken van alle donateurs aan de Stichting Spirit of Faith, Rabobank Hurdegaryp bank nummer 32.09.53.580 Van het tweede kwartaal van het jaar 2005.

Kwaheri (tot ziens in het Swahili)

Ria Fennema

In het tweede kwartaal 2005 zijn op bankrekening 32.09.53.580 bedragen ontvangen voor ondersteuning van Ria en haar werk in Kenia van:

Akoestisch Adviesbureau, G. J. Beukema, Fam. Böke, B. Breur v.d. Kolf, CoolControl, C.B.O. Leeuwarderadeel, M.S.G.J. Daenen, G. Delies, H.v. Dooren, S.D.I. den Dulk, J. en G. van Dijk, K.H.W. van Eeks, Fam K. Ekema, F. en R. Fennema, Fam. S.Fennema, W. en R. Fennema, Fam. Gjaltema, Fam. Goodijk, R.L. Grootscholten, Fam. Hoks, L. Janssens, H.A. Jongejan, S.G. Jongejan van Vuuren, Fam. Jonker, M.T.M. Koolen, Potzenmakerij Ketelaar, J. Koster, M. Land, T.A. Land, H. Leujes, Lionsclub, Maas-Mechelen, Fam. D.C. Lous, Fam. P. Lous, Fam. Melchior, P. Pas, H.D., Prins-Smit, E.J. Reilink, Fam. Reitsma, J.C. Rijkse, S. Sandfield, C.M. Schaap, J. en J. de Schiffart, D.M. de Schiffart, Fam. W. de Schiffart, Fam. Schothorst, Fam. Sieders, Fam. Span, A. Stavenga-Pool, St. Colour4kids, St. Muziekschool Leiden, St. Weeskinderen Kenia, Telfort, B.C.M. Torsing, A. Uiterwijk Winkel, I. Verveld-Karsten, P. Visser, A.K. Wiegman, H. Willeboordse, Fam. v.d. Woude, M. Wijnkoop/P. Boonstra, Fam. IJzendoorn, Actiecomité Fryske Dream, Fam. Dunnebier, Centrale Administratie Acera, Hervormde Gemeente Grouw

